

MJESTO OBITELJI U KATEHETSKO- -EVANGELIZACIJSKOM DJELOVANJU CRKVE

izv. prof. dr. sc. ALOJZIJE ČONDIĆ

Koliko god zadana tema na prvi pogled djeluje jednostavno isto toliko je zamršena. Jednostavna je utoliko što praktičnomu vjerniku pojmovi kao što su brak i obitelj, navještaj i svjedočenje vjere te poslanje Crkve djeluju poprilično jasno. Međutim, pod utjecajem nasrtljivoga sekularizma i globalizacije koja dokida sve oblike granica, spomenuti izričaji u suvremenomu društveno-kulturnom kontekstu postaju ne samo zamršeni, nego posve zbunjujući i upitni. U tomu vidu Crkva je pozvana biti trajno budna i u teološko-pastoralnoj perspektivi temeljito istraživati i prosuđivati »znakove vremena« i nedvojbeno iznositi evanđeoski nauk.

Jedan od »znakova vremena« je *mjesto* braka i obitelji, ali ne samo u društvenomu poimanju, nego i u katehetsko-evangelizacijskomu djelovanju Crkve. Stoga, da bismo razlučili koje je mjesto, odnosno *poslanje* braka i obitelji u katehetsko-evangelizacijskomu djelovanju Crkve u svijetu, prvotno se treba upitati: Koji je smisao poslanja Crkve u svijetu, odnosno je li način našega pastoralnoga rada prikladan suvremenim okolnostima? Je li mjesna Crkva, poglavito župna zajednica, dovoljno uspješno komunicira i dijalogizira s brakom i obitelji i sa suvremenim svijetom? Ako se Crkva uglavnom bavi unutarnjim ustrojem i strukturama, odnosno ako su joj brak i obitelj samo objekt, može li takvim modelom prikladno očitovati svoje poslanje u svijetu? Jesu li prema tradicionalnoj pastoralnoj paradigmi brak i obitelj zaista glavni nositelji obiteljskoga pastorala?

Mnoga se pitanja povlače uz postavljenu temu, a od njih se ne smije bježati, nego ih treba temeljito u konkretnim okolnostima protresti i 'obrazložiti razlog nade' (usp. 1Pt 3, 15), jer u pastoralu općenita briga za obitelj i jadikovanje ne pomažu. Da ne bi brak i obitelj ostali »kao stado bez pastira« (Mk 6, 34), bitno je posvješćivati evanđeosku bit djelovanja Crkve, jer bismo u suprotnomu mogli skliznuti u zamku svjetovnosti i situacijskoga morala. Crkva nije neka agencija niti humanitarna organizacija. Ona se »pokazuje kao puk okupljen polazeći od jedinstva Oca i Sina i Duha Svetoga« (LG, 4.) te je njezino poslanje nastaviti djelo

Foto: Silvio Benč

samoga Isusa Krista (GS, 3.). Jer Bog je stvorio svijet i »hoće da se svi ljudi spase« (1Tim 2, 4), pa je odlučio one koji vjeruju u Krista sazvati u svetu Crkvu.

Prema primjeru Isusa Krista Crkva, kao »Božja obitelj«, pozvana je ispuniti cilj koji joj je Bog povjerio, a to je evangelizacija, tj. navještaj spasenjske smrti i uskrsnuća u Isusa Krista. Međutim, upravo brak i obitelj kao »kućna Crkva« izgrađuju Kristovu Crkvu, jer je ljudska osoba po krštenju i odgojem vjere uvedena u »Božju obitelj«, Crkvu. U skladu s tim izvornim poslanjem obitelj je zajednica

koja evangelizira. Ona je kao i Crkva, mjesto na kojemu se sije Riječ Božja i odakle se snagom Duha Svetoga širi dalje. Međutim, pastoralno je pitanje jesu li kršćanske obitelji osposobljene za evangelizaciju, pa i u svojim obiteljima?

Prva je Crkva, slijedeći Isusov nauk o ženidbi, pomoću braka i obitelji evangelizirala pogansko društvo. Kršćanske su obitelji dosljednošću svoga života i vjernošću evanđelju učinile da Crkva u svijetu 'uskisne kao kvasac' (Lk 14, 21). Suvremeno društvo na razne načine, pa i zakonskim sredstvima, stvara bezbožno i protu bračno i obiteljsko ozračje. Radi se o nečuvenom paradoksu, društvo koje počiva na braku i obitelji, degradira svoju 'temeljnu stanicu'. Kakva je perspektiva toga društva? Na neki način, suprotno od početaka kršćanstva, pomoću braka i obitelji stvara se pogansko društvo. U tomu kontekstu Crkva u svomu pastoralnomu radu mora prepoznati zamke i uočiti da je upravo obitelj mjesto kateheze i da je sredstvo kateheziranja, odnosno da mora oblikovati djecu da ispune Božji naum, poziv i poslanje.

Preko braka i obitelji lome se i rastu društvo i Crkva, stoga s teološko-pastoralnoga aspekta, crkveni pastiri ne smiju ostati indiferentni, nego žurno i trajno moraju, na svim crkvenim razinama, tražiti načine kako u globalnomu, tehnološkom i mobilnom društvu evangelizirati i katehizirati brak i obitelj da bi oni bili evangelizator i kateheta.

— ALOJZIJE ČONDIĆ —

Izvanredni profesor don Alojzije Čondić rođen je 1970. u Svibu, Imotski. Osnovnu je školu završio u rodnom mjestu Svib, klasičnu gimnaziju u Nadbiskupskom sjemeništu u Splitu (1989.) a Teološki fakultet u Splitu (1996.). Zaređen je za svećenika 29. lipnja 1996. u konkatedrali sv. Petra u Splitu.

Nakon toga je imenovan župnim vikarom u župi sv. Lovre u Trogiru i župnim upraviteljem u župi sv. Jurja na Drveniku od 1. listopada 1996. gdje ostaje do 25. kolovoza 1997. Zatim je g. 1997. imenovan za starijeg nadstojnika u Nadbiskupskom sjemeništu u Splitu. Godine 1999. poslan je na postdiplomski studij pastoralne teologije u Rim.

Pročelnik je katedre Pastoralnoga bogoslovlja na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Splitu. Autor je niza objavljenih knjiga i znanstvenih članaka. —